

Viatge entre muralles

Dissabte a la nit, Roses va vibrar amb un dels noms més il·lustres d'aquest 15è aniversari del Festival Sons del Món. Amb els seus Innocent Criminals, Ben Harper va fusionar-se amb la màgia de la Ciutadella, on va recórrer els seus 30 anys de trajectòria. Després d'obrir la vetllada amb un meravellós Below sea level cantat a cappella, l'artista no va tardar a mostrar l'energia i la veu melosa que el caracteritzen. Les ganes de veure'l eren latents, el públic es va anar despertant i amb Burn one down van començar a agafar ritme, i és que Leon Mobley, el percussionista de la banda, amb un djembé penjat al coll va demostrar la soltesa que té per connectar amb la gent, tot un showman. Amb lletres franques i punyents, van continuar amb We need to talk about it i les seves reivindicacions clares: "Black lives matter 'cause History says we don't." La seva lap guitar, que es toca a la falda com si fos un piano, no va tardar a aparèixer amb Steal my kisses, moment on la gent ja no va poder aguantar més a la cadira, i és que l'energia del Ben s'encomana. El concert va anar agafant embranzida amb l'arribada del rock que per uns instants et feia pensar que els AC/DC havien aterrat a l'escenari tenyit de vermell. Els colors de la il·luminació acompanyaven als canvis d'estil, un frenesí de petites variacions i canvis d'instruments. Un anar i venir, del folk al rock, passant per reggae i soul com si d'onades es tractés, de la calma a la tempesta recordant-nos que estàvem vora al mar. Després de cantar Waiting on an angel a guitarra i veu tornava el ritme amb la potent Don't give up on me now, i és quan un entén per què se'n diu música soul: Harper canta des de l'ànima. Tampoc hi van faltar clàssics com Diamonds on the inside on el públic es va sumar a cantar amb ell. Durant la vetllada es va poder veure amb claredat la compenetració dels músics: jugant, fluïnt i rient, en definitiva gaudint; com si estiguessin a casa, i és que alguns ja fa gairebé 30 anys que toquen junts i no han perdut l'essència. Després d'una petita pausa, el públic no en tenia prou, però el concert estava concloent. Un tram final que va anar agafant més i més intensitat per acabar amb With my own two hands, on tothom amb les mans alçades va acabar fonent-les en una llarga ovació. I és que Ben Harper se t'emporta amb ell a cada cançó. Concerts que són com un petit viatge: un no es mou de la cadira, però sent que ha anat i tornat d'algun lloc, i li queda un record dolç de melodies màgiques i moltes emocions.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 26-07-2022, Pàgina 33

-El Punt Avui. Nacional 26-07-2022, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2171661-viatge-entre-muralles.html>